



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomæ Młodzianowski, Poloni, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Deo, Angelis Et Actibus Humanis

Młodzianowski, Tomasz

Moguntiae, 1682

Diff. III. Defenditur Ordo Intentionis & Executionis in Divinis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82949](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82949)

Ex vi autem huius decreti, & intentionis spectat ad Deum tanquam causam primam apponere tales circumstantias, ut impleantur omnia illa merita, ratione quorum praevidetur ipsum obiectum in ordine executionis conferendum, ne sit necesse ad miracula recurrere pro illorum conservatione, ut incidant tandem in circumstantias illas.

Et hic notanda differentia inter voluntatem illam praedestinativam ex duplici motivo procedentem, & inter has duas: Accipio te absolute in maritum, & non accipio te in maritum, si pater meus non consenserit. Item, volo absolute & efficaciter producere Petrum, & simul volo conditionate non producere. Item, non potest absolute Deus praedefinire actum bonum, & simul conditionate illum non velle. Ratio, quia haec propositiones in una sui parte obiectum affirmant, in posteriori negant. Rursus posterior conditionata, ex vi conditionatae restringit priorem, deiecitque à statu absoluto: quod non fit, dum ex duplici motivo formatur decretum praedestinativum; immo quamvis dicatur, in ordine executionis attendi ad merita stabunt adhuc illi ordines secum, sicut stant & in aliis materiis.

Cæterum, quod attinet ad volitiones illas accipiendi mariti, ea etiam secum hoc sensu stare possent. Accipio te absolute, quantum est ex me, in maritum, nec ullum alium volo, sed quia sum adstricta obedientiae parentum, si pater meus non consenserit, non accipio: ubi volitio matrimonii erit gratiosa, ipsum obiectum executioni mandandum onerosum.

Unde ulterius dicitur, illam voluntatem esse voluntatem remunerandi ex adjuncto, quod est ratione alius motivi, ordinis, executionis obiecti onerosè conferendi, motivoque gloriae respondet tanquam effectus beatitudo sub formalitate gloriae; sicut meritis, respondet tanquam effectus, ipsa gloria, per modum praemii. Ipsum autem decretum intentionis est radicaliter efficax; ordini enim executionis proximè efficacia competit, ut etiam sit in humanis.

Concesso autem quod prior ratione sit intentio finis etiam in Deo; posterior autem electio mediolorum, sufficit quod inter motiva prioritatem habeat intentio gloriae, quæ talis, ob Dei bonitatem; ad eum modum, quo ex pluribus motivis decreta est Incarnatio; licet excellentia mysterii, primitatem habeat intelligibilitatis. Deinde, quamvis intentio finis sit prior mediis, non tamen praecedit motiva; jam autem merita dicuntur esse motivum.

DIFFICULTAS III.

Defenditur Ordo Intentionis, & Executionis in Divinis.

Quamvis ad defendendam Conclusionem positam, non sit opus assumere, quod in

mente Divina alius sit ordo intentionis, alius executionis, ut aliquoties dictum est. Cæterum, absolute loquendo defendi potest, quem ordinem duplicem etiam tenentes praedestinationem fieri post absolute praevisa merita, non pauci rejiciunt, inter quos est etiam Ruiz.

Quod autem hic ordo defendi possit, ratio est. Tum, quia illum sufficienter innuit Aug. de Prædest. SS. c. 17. *Electi sunt itaque ante mundi constitutionem, in intentio! ea praedestinatione pergit Aug. in qua Deus sua futura facta praeservit; Electi autem sunt de mundo ea vocatione, quæ Deus id, quod praeordinavit implevit: en ordo executionis!* Tum, quia de facto in nobis datur duplex hic ordo; quod ipsum apud nos contingit dupliciter; nam aliquando distincto actu veriamur circa finem, & distincto circa media; rursus eodem actu versamur circa utrumque; cæterum relinquitur locus, ut sub alia formalitate, idem realiter actus, sit intentio, & sub alia formalitate, executio: nihil autem vetat seclusis imperfectionibus, simile quid Deo attribui. Tum, quia prius Deus per nos intelligit, posterius vult, idque non nisi ratione: cur ergo simile quid de istis ordinibus non tribuetur Deo?

Ad solvendas Objectiones

NO T O 1. Quod ordo executionis pendeat ab ordine intentionis praesuppositivè, sed non per influxum veræ causalitatis; & si contendas debere esse illos actus duos ratione, concedi id poterit; & tamen stare duplex ille ordo.

Unde ulterius radicaliter quidem res accipit existentiam ab ordine intentionis, & sic radicaliter determinat ad executionem; non tamen proximè; sicut & nostra volitio, ratione executivæ, immediate ponit suum obiectum.

Dici etiam potest, quod Deus & creatura prudenter possint velle finem non volendo determinatè, sed sub divisione media, quando finis non est ita connexus, ut non nisi per hæc media obtineri debeat: & sic Deus vel creatura potest velle ignitionem non determinando, ut ab hoc in individuo procedat igne. Quando autem finis est determinatè connexus cum mediis, prudenter appeti non potest appetitu efficaci, quin appetatur medium; sed tunc datur adhuc locus intra eundem ratione actum distinguendæ duplicis formalitatis, hoc est, intentionis, & executionis. S. Thom. qui citatur ex 1. 2. q. 8. a. 3. ad 2. non plus vult, quam quod sanitas existens, amari possit, & non per ordinem ad media; Jam autem media amantur per ordinem ad finem; sed inde nihil sequitur contra nos.

NO T O 2. Ut radicaliter perducatur ad executionem intentio finis, nihil illi deesse; deesse tamen ut perducatur proximè; quia id spectat ad formalitatem executivæ; immo & artifex retinens

tinens efficacem voluntatem construendi donum, potest alio ratione actu, velle executionem. Arbitrari etiam assumeretur, Deum cum vult rem, velle cum omnibus circumstantiis, nam passibilitatem in Christo noluit, nisi in posteriori signo.

Noto 3. Aliam esse questionem: An ordo intentionis ante prævifa merita sit necessarius ad salutem, & alia. An ordo intentionis siue ante prævifa, siue post prævifa merita sit distinctus saltem ratione ab ordine executionis? prius illud non dicimus, quia absolute ante prævifa merita potuissimus salvari, & sine illis: secundum autem, hic defenditur.

Concedimus, quod non tantum gratiæ sufficientes, sed etiam efficaces dari possint ex simplici complacentiâ in salute humanâ, & ita dantur etiam reprobis; sed negamus dari cuiquam finalem gratiam, vel dari posse. Ratio, quia voluntas talis dandæ gratiæ, hoc ipso est prædestinativa, prædestinatio autem non sequitur ex simplici complacentiâ in salute.

Unde ulterius post simplicem complacentiam non superfluit efficax desiderium salvandi; nam de illo meminerunt PP. & Scriptura, communisque persuasio fidelium, qui censent voluntatem prædestinandi, infallibiliter ponere salutem.

Porro connexio gratiæ finalis cum gloria, est connexio mediæ cum fine, qui prius intenditur mediis per Arist. unde illa connexio est connexio cum antecedenti; jam autem connexio finis cum medio, est connexio cum aliquo consequenti. Hinc quamvis gratia finalis habeat connexionem necessariam cum executione gloriæ, non erit necesse, ut prior sit voluntas exequendi, posterior gratia finalis.

In illa voluntate antecedenti, quâ vult Deus homines omnes salvos fieri, conditio illa: Si fideliter perseveraverint, potest habere se, vel per modum motivi; & sic ante prævifa absolute merita, non posset fieri prædestinatio: vel se potest habere per modum mediæ, & tunc antecedenter potest haberi efficax voluntas finis, eaque prædestinativa, ante impletionem illius conditionis, cum amor finis debeat antecedere amorem mediæ.

Alii dicerent, quod voluntas salvandi per modum præmii, pendeat ab illa conditione tantum motivo, sed non voluntas salvandi, accipiendo salvationem pro ipsa gloria, cuius amata & destinata, sit effectus, perseverantia finalis.

In principiis horum, qui admissio duplici hoc hinc, secundum illos defendunt suas de prædestinatione conclusiones, diceretur, quod in ordine executionis pendeat beatitudo ab illa conditione, non in ordine intentionis: secundum autem nostra principia diceretur, quod ratione illius motivi pendeat salus ab illa conditione,

vel quod pendeat, quoad objectum dandum, sed non quoad voluntatē dandi. *Ex quo ulterius*

COLLIGES, quid sit dicendum ad illas instantias, quod Rex non possit absolute velle dare arcem alicui, & tamen sub conditione futuræ generosæ pugnæ; item quod non possit aliquis dicere: Dono tibi absolute hunc librum, & dono tibi si bene oraveris; hæc enim ex dictis soluta manent.

QVÆSTIO III.

De Reprobatione, &c.

Nihil hic addendum restat, quod in antecedentibus tactum non sit. Reprobatio est duplex, quædam negatîva, & est ante prævifa absolute demerita; alia positîva, quâ Deus dicit: Nolo hos salvare, hæc supponit demerita absoluta, ut visum supra.

Disputant alii: An reprobatio sit facta propter peccatum originale, tam in parvulis sine Baptismo decedentibus, quàm de adultis? quod ad priores attinet, etiam hos voluntate inefficaci voluit Deus salvare, propter illum locum, *omnes homines vult, &c.* Quod autem illos non præservaverit ab Originali cum potuerit, referri id debet in solam voluntatem Dei. Rationem dat Rosmer, quia nulla est causa antecedens in parvulis, propter quam illos possit præservare.

Cæterum, quod illorum etiam reprobatio sit facta non nisi post absolute prævisum Originale, consequenter dici debet ad reprobationem adultorum.

Quod ad adultos attinet, Petavius to. i. l. 9. c. 9. censet omnes adultos ob solum Originale reprobatos, penas verò majores & minores decretas post prævifa Actualia. Cæterum oppositum sentiendum. Ratio, quia PP. non meminerunt istius distinctionis. Deinde quia multi damnantur post deletum Originale; quomodo ergo illud deletum, est motivum reprobationis?

Quod autem nomine reprobationis vel obdurationis non veniat aliud, quàm denegatio selecti auxilii, & non positîva aliqua obduratio, ita loquitur Aug. Lib. i. simp. q. 2. *Neque enim quomodo dictum est, non est volentis, neque currentis, sed miserentis est Dei; sic etiam dictum est, non volentis, neque currentis, sed obdurantis est Dei. Unde datur intelligi, quod infra utrumque ponit, ergo cuius vult, misereatur, & quem vult, indurat, ita superiori sententiæ congruere, ut obduratio Dei sit nolle misereri, & addit, ut non ab illo irrogetur aliquid quod sit homo deterior; sed tantum, quod sit melior, non erogetur. Et Lib. de Præd. & Grat. c. 4. *Quem vult indurat, non ita intelligendum est, quasi Deus in homine, ipsam, quæ non esset, duritiam cordis operetur: quid enim aliud est duritia, quàm Dei obviare mandatis. Et infra, Indurare Deus dicitur, cum quem mollire nolueris.**